

[Per Hækkerup.]

kan ikke være rimeligt at ville benægte, at også den førte politik har bidraget til de gunstige resultater.

Det kan ikke være rimeligt at ville se bort fra den ekstraordinært store eksportfremgang, jeg har nævnt, og som andrager ikke mindre end 43 pct. Det er ikke rimeligt at ville se bort fra, at den hestekur, som det høje ting pålagde befolkningen i sommeren 1957 for at rette valutasituationen op, virkede efter sin hensigt. Det har heller ikke nogen rimelighed at se bort fra den stimulans til investering, som er gennemført af det høje ting, og som bl. a. har bragt de ganske antagelige resultater, jeg refererede før. Det er heller ikke rimeligt at se bort fra de eksportfremmende foranstaltninger, og det er først og fremmest helt meningsløst at ville benægte virkningen af den finanspolitik, som har bidraget til at holde balance i vor økonomi mellem produktion, forbrug og investering.

Det er altså efter min opfattelse en urimelig og en urealistisk diskussionsform, det ærede medlem har indladt sig på, og forklaringen på, at han gør det, finder jeg i den samme kronik i Dagens Nyheder, hvor det ærede medlem siger:

„Ikke blot af hensyn til valget er det nødvendigt at pille ved glorien omkring hr. Kampmanns isse, men også for at vi kan forstå at lære af denne økonomiske udvikling.“

Dermed siger det ærede medlem klart og tydeligt, at hensigten altså er at benægte, at regeringen har bidraget til denne økonomiske fremgang, for, som det ærede medlem siger:

„Iuller man sig ind i den forestilling, at det er regeringens økonomiske politik, som er årsagen til den økonomiske fremgang, vi oplever, så er det forståeligt, at man vil være bange for at ændre den.“

Det ærede medlem er omtrent nået i den situation, som en tidligere kendt politiker var, da han sagde: hvis det er fakta, benægter a fakta. Det ærede medlem er begyndt at benægte fakta med sin åbne erkendelse af, at hvis han ikke benægter disse fakta, er det urimeligt at søge den nuværende økonomiske politik ændret. Jeg tror nok, at en roligere og mere saglig bedømmelse

ville være mere tjenlig, ikke blot for en diskussion om de økonomisk-politiske metoder, men også for i det hele taget at få en rimelig afgørelse, nu da vi stunder til det kommende valg. Jeg tror, at Berlingske Aftenavis har ramt noget rigtigt i den henseende, når bladet i en spidsartikel den 15. oktober efter at have omtalt, at vi jo nu har en flertalsregering, siger til vælgerne:

„Det er et forhold, vælgerne bør agte på, når de skal træffe deres beslutning ud fra en bedømmelse af, om de ønsker at give denne regering adgang til at fortsætte. Det betyder, at regeringen har æren og ansvaret uden at skulle dele det med folketinget.“

Det er en noget anden bedømmelse end den, det ærede medlem hr. Poul Møller indlader sig på, selv om jeg ikke er sikker på, at hensigten ikke er den samme.

Jeg har mærket mig, at vurderingen af, om de økonomiske resultater alene skyldes ydre forhold eller de er fremkaldt også af den økonomiske politik, regeringen og regeringspartierne har ført, naturligvis er af central betydning for bedømmelsen af, om denne politik skal opretholdes eller denne politik skal ændres, og jeg vil i den henseende gerne have lov til at drage en enkelt yderligere udtalelse frem om dette spørgsmål, som ikke er hentet fra parter, der kan formodes at være interesserede i den danske valgkamp og den danske valgkamps udfald, men fra det anerkendte liberale blad Neue Zürcher Zeitung, der den 16. oktober, altså i forgårs, i en artikel, som bærer titlen Det danske „Wirtschaftswunder“, har givet en helt anden vurdering og bedømmelse af regeringens politik end den, der tilsyneladende findes hos oppositionen.

Det hedder i denne artikel, efter at man har omtalt virkningen af det gunstige bytteforhold:

„Men Danmarks økonomiske fremgang kan ikke blot tilskrives ændret verdensøkonomisk indflydelse. Under den siden 1957 af socialdemokratiet ledede regeringskoalition er der også gennemført en realistisk, relativt stram kurs med hensyn til social- og finanspolitikken, som nationalbanken har støttet med forsigtige, konjunkturaftemte pengepolitiske